Месечни извештај

Хуманитарна

Организација

СРБИ ЗА СРБЕ

Март, 2010

www.srbizasrbe.org

Извештај бр. 3

Писмо донаторима

Поштовани донатори, чланови и пријатељи,

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Поздрављамо вас најрадоснијим Хришћанским поздравом пред најсветији празник – Христово Васкрснуће – када је Спаситељ нашег света показао сву своју моћ и славу победивши смрт, а својим васкрснућем отворио врата Царства Небеског за све праведнике и покајнике. Надамо се да ћете овај празник прославити у кругу својих породица, пријатеља, у духу праштања, измирења и покајања. **Христос Воскресе – Ваистину Воскресе!**

Као и у предходним месецима, и у марту смо организовали неколико великих акција помоћи социјално угроженим српским породицама на простору Балкана. Конкретно, почетком месеца посетили смо породицу Екмечић из Херцеговине која је угостила представнике наше организације из Републике Српске. Ово је уједно била и прва посета породицама у овом региону Босне и Херцеговине. Повратничкој седмочланој породици Екмечић је потребан трактор како би унапредили даљу производњу и били у могућности да обрађују запуштену земљу уз помоћ механизације а не ручно као до сада.

Од најмлађих чланова породице Мандић из Републике Српске добили смо цртеж-захвалницу за помоћ коју смо им обезбедили у фебруару када је у њиховом дому коначно потекла вода. Такође, преграђивањем кухиње добили су и своју малу собу у којој могу на миру да уче и да се играју.

У вршачком селу Куштиљ обишли смо и помогли породицу Васић са четворо деце о којој брине самохрана мајка Гордана. Од 2006. године Васићи су живели без струје због великог дуга који нису могли да плате, па након што смо Васиће обезбедили са потребним залихама уља, шећера, брашна и хигијене, платили смо Електродистрибуцији Војводине овај дуг након чега су деца могла да упале светло у својој кући и користе електрични шпорет који је последње четири године служио као полица. Покушаћемо да у наредном периоду помогнемо Васићима да им РТС отпише дуг за ТВ претплату коју једноставно нису користили јер нису имали струју. Такође, постоји и проблем легализације куће у којој живе који се мора решити ускоро.

У Републици Српској смо помогли шесточлану породицу Михић са набавком хране и мало хигијенског материјала, јер су тренутно без икаквих прихода. Породицу Бабић са Пала смо помогли куповином прасади како би они даље проширили производњу и узгој, а све да би били у могућности да себи обезбеде и довољне количине меса као и новац од продаје једног дела.

У сарадњи са грађанском иницијативом српске омладине из Вуковара, представници наше организације из Осијека и Београда упутили су се на Далматинско Косово како би уручили помоћ у храни за братство манастира Крка, односно како би наши представници помогли две српске повратничке породице Матијаш и Шоргић које живе у тешком сиромаштву, препуштене и напуштене од српског живља, јер он готово и да не постоји у Крајишким регионима. Уручена је помоћ у храни, дрвима, и новој веш машини, као и школском прибору и православним књигама за децу.

За месец април планирали смо велике Васкршње акције за помоћ породицама на Космету и Крајини а мање акције помоћи породицама у Херцеговини, Црној Гори и Републици Српској. Желимо да управо уз овај највећи Хришћански празник пробудимо наду у доброчинство, у братољубље, у Христољубље, као и давно пољуљану веру у српство којем се свакодневно затире постојање у јавном, културном и дневно-политичком животу. Да би истрајали у својој намери да окупимо што више вере, наде и љубави у нашем раду потребна нам је ваша подршка и у будућности коју смо до сада безрезервно добијали!

С поштовањем,
Скупштина организације

У посети Екмечићима

Породица Екмечић у свом дому

Представници Хуманитарне организације Срби за Србе први пут су посетили српске породице у Херцеговини. Прва породица коју смо обишли били су Екмечићи, повратничка осмочлана породица која се вратила у "познато" село Пребиловци.

Пребиловци су познати по масовним истребљењима Срба у Другом светском рату као и ратовима 1991-1995 на простору бивше Југославије. „Мало је насеља у Босни и Херцеговини која имају такву историју као Пребиловци у Херцеговини. Мало их је у свијету да су тако страдали. Само је већа трагедија села Ладице у Чешкој. У другом сјетском рату од преко 1000 становника рат је преживјело само 172.

У грађанском рату у БиХ 1992. године становништво из Пребиловаца је протјерано у операцији „Чагаљ“, здруженим снагама хрватске војске, ХВО и муслиманских снага, а село запаљено, црква са криптом, у којој су били сахрањени посмртни остаци жртава из другог свјетског рата, уништена је и сравњена са земљом.

Данас у Пребиловцима од 20 так пријављених повратника свега се 6 породица за стално вратило. Миладин и Сојка Екмечић су били међу првима који су одлучили да се врате на своје. 1992 су напустили дом и провели рат у Билећи. Миладин се прикључио ВРС. Послије рата су покушали остати у Билећи али када је Миладин увидио да је избјеглички живот тежак одлучили су 2002 године да се врате на своје. Затекли су све порушено, посјечено и попаљено. Кућа тотално срушена, воћнаци посјечени ливаде запуштене.

Полако су се ових 8 година Екмечићи кућили. Кућу су поново подигли и у једној половини живе Миладин са породицом а у другој његов брат и његова породица. Направио је Миладин и шталу, набавио краве. Поново посадио и још увијек сади воћке. Обрађује велике површине своје земље а и узима и у закуп туђе да би што више посијали.

Миладин и Сојка имају петоро паметне и вриједне дјеце. Бојан (18 година) иде у средњу у Мостар. Бојана (15 год.) такође у средњу а Бранка (10 год.) и Биљана (9 год.) иду у основну у Чапљини. Божана (3 год.) једина остаје кући са родитељима.

Дјеца помажу око свега и њих четверо (Божана је још мала) са својим родитељима све ручно обрађују а за оно што не могу морају плаћати трактор. Неријетко им доста тога пропадне јер ручно нису довољно брзи па им усјеви, као прошле године парадајз, због погоршања времена пропадне.

Миладин и Сојка напорно раде, од јутра до мрака за своју дјецу и не жале се. Кућа треба још радова. У ходнику Миладин још плочице није залијепио али као што каже „таман скупим нешто пара а оно искрсне нешто што треба дјеци...

Научили су Екмечићи да шуте и трпе и да се ником не жале. Миладин се полако и напорно кући и довољно својој дјеци заради. Сојка вриједна жена сваку воћку, сваку биљку искористила и својој дјеци направила ђемова, сокова и киселица.

Очекивали ме Екмечићи и домаћински дочекали. Дјеца радознала и весела једно на друго пазе док им отац прича како је нашао дивљи шипурак па га донио кући и посадио да имају за чаја и како је тако једно по једно дрво наново садио и калемио. Како планира продати једну јуницу да може платити превоз сијена.

У посети Екмечићима

Како су у малом импровизованом пластенику већ саднице парадјза довољно нарасле да их може садити. Како је прије пар година узгојио највећу лубеницу у крају па је био и у новинама. Планова и жеља јако много а све морају рукама јер о трактору могу само сањати. „Добро је здрави смо а дјеца слушају и вриједна су па опет привредимо“ каже Миладин а мени пада на памет да би врло лако дошли на руб егзистенције да се домаћин разболи јер Влада Републике Српске о повратницима у другом ентитету не брине док поменути ентитет води рачуна о свом националном корпусу и храбри српски повратници немају врата на која би могли покуцати.

Најмлађи Екмечићи насмејани и срећни

Обраћао се Миладин писмено два пута Влади Републике Српске у нади да ће му помоћи у куповини трактора али му никад нико није одговорио.

Обраћао се на разна мјеста јер је свјестан да би са трактором могли чуда направати. Нико му није помогао и помирио се Миладин са чињеницом да се сам за своју дјецу мора борити молећи се Богу да му да довољно снаге и здравља за то.

Како су ме дочекали тако су ме Екмечићи и испратили, срдачно и топло. Миладин ми је на повратку показао порушену цркву и костурницу коју су они мало рашчистили овог љета и оскрњављено гробље.

Ја сам као и на доласку остала забезекнута како је од Мостара према Чапљини сваки назив мјеста написан ћирилицом уредно црном бојом премазан и како се и на тај начин сваки повратник покушава застрашити али и поред тога Екмечићи живе и раде у својим Пребиловцима и надају се бољем времену и свијетлијој будућности својој дјеци.

Због њих, због свих осталих који су се вратили на своја огњишта и који одољевају свакој непријатности се надам да ћемо моћи Екмечићима помоћи и да ћемо тако тој дјеци поручити да нас има на свим крајевима свијета који мислимо на њих и да нису сами.

Земља пропада, обрађује се ручно...

Извештај**: Добрина Кусмук, Република Српска**

Помоћ за Васића

Породица Васић са ХО Срби за Србе из Београда

Хуманитарна организација Срби за Србе посетила је 4. марта петочлану породицу Васић из Вршца, коју чине: Јован (1993), Нада (2000), Анђела(2002), Младен (2004) и самохрана мајка Гордана (1973).

Мајка је незапослена, са месечним примањима од 15 000 динара - дечији додатак од 7.600 дин. и социјална помоћ од 7.400 дин. Од 2006. год. живе без струје, а 26,000 дин. износи дуг. Најстарији син Јован је престао је да иде у средњу школу, да би чувао браћу и сестре, Нада је 3.разред, а Анђела 2. разред основне школе. Најмлађи и најшармантнији члан породице мали Младен иде у забавиште.

Данас су нас сво четворо дочекали код куће, нису отишли у школу. По речима мале Анђеле, мама им не да да иду по кишном дану у школу, да се не би разболели. Чињеница је да немају јакне.

Мајка Гордана је веома комуникативна и ведрог духа, упркос ситуацији у којој се налази. Кућа је трошна и неизолована, Грају се на дрва (ако можете те летве назвати дрвима).

Гордана каже: ”Не знам више шта да поломим из дворишта, да употребим за огрев.” Деца су у почетку била јако стидљива и повучена, али прелепа. Нису желела да погледају кесе пуне одеће, обуће које смо им донели. Касније су само тихо девојчице распаковалие кесе и однеле ствари у своју собу.

Невероватно је да су се девојчице највише радовале, не патикама, јакнама, већ најмањим ситницама: дечијим часописима, хемијским оловкама у боји, свескама, малим бројаницама...

Кад падне мрак, кажу да се играју жмурке или спавају. Нада зна да меси хлеб, кува пасуљ, кромпирову чорбу, супу... (мене је са кулинарским знањем знатно прешишала), ни мала Анђела не заостаје за њом.

Поред тога што смо се сложили да платимо рачун за струју, остатак пара (око 10,000 дин.) договорили смо се са Горданом да их потрошимо за намирнице.

Апсолутно не чуди и утисак колико је тој жени урођено да, кад уђе у продавницу, се хвата за најјефтиније и најпотребније. Од четкица за зубе до уља и џема, преко тестенина, тоалет папира... Све оно што ми сви узимамо здраво за готово.

Највећи утисак јесте тај што су најсиромашније породице најугроженије делом и због тога што морају да плаћају дажбине (струја, легализација, тв претплата, плин) држави која би реално требало да брине о њима.

Породицу Васић држава тужи што не плаћају ТВ преплату, а ТВ (јер немају струју) већ неколико година не укључу, с времена на време са њега обришу прашину.... има ли већег апсурда од тога!

Зашто у нашој земљи не постоји закон да најугроженији не плаћају струју, плин за грејање?! Зар поред тога што морају да се муче да прехране своју децу, да им купе прибор за школу, јакну или ципеле, највећа брига треба да им буде рачун за струју?!

Извештај: **Мирјам Митровић**

СЗС активни у Реп. Српској

Најмлађи Михићи помажу у утовару хране

Представници хуманитарне организације Срби за Србе из Републике Српске почетком марта обезбедили су неколико пакета основних животних намирница породици Михић из Источног Сарајева у висини од 324 КМ. Такође, покрили смо дуг који су Михићи имали у S&M трговинској радњи такође за храну у висини од 112 КМ. Овом приликом желимо упутимо јавни позив надлежним социјалним институцијама Републике Српске да помогну и збрину ову породицу како не би долазили у прилику да поново гладују.

Одмах након наше посете породици Бабић са Пала у Републици Српској прешли смо са речи на дела. Бабићима су купљена прасад у висини од 350КМ који ће их обезбедити са довољним количинама меса у предстојећем периоду. Преносимо речи захвалности од ове скромне породице свим донаторима организације Срби за Србе широм света!

СЗС помогли у Крајини

Представници Хуманитарне Организације „Срби за Србе“ у недељу 21.марта завршили су акцију помоћи породицама из Српске Крајине као увертиру пред велику Васкршњу акцију на истом подручју. Овом приликом смо посетили и **манастир Крку** у сарадњи са **грађанском инцијативом српске омладине из Вуковара** и околних села, који су обавили велику акцију прикупљања помоћи у виду намирница за Богословију манастира Крка. Заједничким снагама смо спровели ово пропутовање и једни другима били на услузи, а што је још важније зближили се и припремили добар терен за будуће заједничке акције.

Комплетна акција може се рећи је била мешавина хуманитарне акције и туристичке авантуре.Пут је започео мојим доласком у Вуковар где су ме сачекали сапутници,наш члан Влада из Осијека и Зоран главни координатор акције прикупљања помоћи за манастир Крка.Нисмо пуно губили време,и одмах смо били позвани на локалну радио станицу „Дунав“ где смо дали кратак интервју за поменуту радио станицу.У интервју смо најавили заједничку акцију са представницима грађанске инцијативе из Вуковара,док сам ја потом био замољен да кажем пар речи о самој организацији како би се слушаоци са тог подручја ближе упознали о самом нашем раду.

По завршетку интервјуа кренули смо пут манастира Крка како би одмах испоручили прикупљену помоћ.На путу до манастира смо прошли кроз целу Српску Крајину и оно што нас је пратило од почетка путовања до самог краја јесу порушене и спаљене српске куће.Горак укус од самог старта изазивао је буру емоција код свих присутних. Дивљаштво и вандализам хрватских „домобрана“ превазишао је све границе људскости. Поред кућа,наилазили смо и на Православне светиње које нису биле ништа у бољем стању од српских кућа и школа.

После стотина и стотина призора српских згаришта напокон смо стигли до једне од најлепших српских светиња које може стати раме уз раме са Косметским,а како и не би када се налази на Даламатинском Косову. Манастир је смештен поред саме реке Крке,а датира из 14.века као задужбина принцезе Јелене,сестре цара Душана силног. На улазу у Манастир дочекао нас је и игуман манастира Крка Архимандрит Герман.Док су ученици Богословије истоварали помоћ,ми смо учествовали у врло непосредном и срдачном разговору са игуманом Германом и Његовим Преосвештенством Епископом Далматинским Владиком Фотијом.

Поред константних похвала са којима се сусрећу наши представници током свих својих

СЗС помогли у Крајини

акција,подршка коју смо добили од игумана Германа и Владике Фотија има посебан значај. Ту прилику смо искористили да добијемо информације о стању на терену и о другој породици коју би могли да помогнемо поред већ планиране породице Матијаш. Чим смо добили информације о породици Шоргић запутили смо се до дотичне породице у село Безбрадице поред Кистања како би утврдили на који начин би најадекватније могло да им се помогне.Ситуација коју смо затекли је била благо речено очајна.Отац Милорад као и мајка Милена су незапослени и живе са своје четири преслатке ћеркице: Андрејом (14),Александром (9),Мирјаном (7) и Иваном (6) у старој кући без купатила коју су добили на коришћење од Милорадовог брата. Договорили смо се да им узмемо намирнице и школски прибор. Кратко смо се задржали и запутили се одмах у Книн где смо требали да се нађемо са породицом Матијаш и истовремено прибавимо све потрепштине за обе породице.

Чим смо стигли у Книн нашли смо се са породицом Матијаш и у договору са њима решили да им купимо веш машину јер им се пре неколико дана управо покварила њихова.По завршетку куповине кренули смо заједно до њихове породичне куће у село Стрмица крај Книна.Ту живи породица Матијаш,отац Синиша са супругом Драганом и синовима: Луком(13),Матијом(12) и Арсеном (4).Ситуација је генерално мало боља него код породице Шоргић,али су и у овој породици оба родитеља незапослена и живе од социјалне помоћи. Веома срдачно су нас примили и приликом растанка сваког од нас четворице су даривали са литар ипо домаће ракије и теглом меда коју сами праве.Када сам већ поменуо мед,кроз причу сам сазнао да би им бављење пчеларством донело колику толику сигурност и бољи живот,али да им је неопходно стотинак неких делова кошница (не знам стручан назив),који коштају негде око 1000е.

После боравка код породице Матијаш упутили смо се у Книн где смо у мегамаркету обавили неопходну куповину за породицу Шоргић и продужили у њихов дом. Породица Шоргић као што сам већ поменуо живи у једном кућерку и нема ни педаљ земље на ком би могли да напасају овце,јер је у тим крајевима пољопривреда релативно мисаона именица. Простора у дворишту имају једино за мало живине коју држе и то је све.

Тужна је животна прича ове српске породице,која није успела да се одржи у Србији и била је принуђена да се врати у неизвесност на своја огњишта где зависе од милости „људи“ који су им до јуче држали нож под грлом. Изоловани са још неколицином Срба (углавном старијих) у негостољубивом Кистању некада 100% српском месту,а сада колонији тзв. Јањеваца (мешавине хрвата и шиптара) који су плански насељени на те просторе не могу очекивати сјајну будућност. Девојчицеиз породице Шоргић којима су једино друштво још две мале девојчице из суседне куће једину забаву налазе у међусобној игри у скученом дворишту. Док стоји кнедла у грлу напуштамо ову породицу са прегршт речи хвале од стране ових несрећника и стидљивих осмеха најмлађих девојчица. Добили смо једно искрено хвала и стидљиве осмехе за нашу изненадну посету.Јер дошао је неко из те „мајке Србије“ из тог надменог Београда да посети и њих.Њих Србе,не Индонежане,него Србе који се налазе на крају

СЗС помогли у Крајини

света,чак у тамо некој Крајини. Ето неко се сетио и Срба са „краја света“ да дође и обиђе ако ништа друго.
Доста дуго смо сви ћутали после посете овој породици,јер нисмо знали шта више да кажемо што од беса што од немоћи да учинимо нешто више.

Када смо завршили са обиласком локалитета по Далмацији вратили смо се у манастир где смо ноћили и сутра уз пригодне поклоне од стране братства манастира кренули назад. Пут нас је из личних разлога нашег друга Небојше навео у Кореницу што смо ми искористили да контактирамо оца Далибора са којим смо имали врло успешну сарадњу приликом наше прве велике акције у Крајини. Отац Далибор нас је као и сви људи до тад угостио као најрођеније. У разговору са њим најавили смо нашу Васкршњу акцију и у начелу договорили да се припреми терен иако смо неформално одлучили да један део помоћи оде једном поштеном и крајње христољубивом човеку који живи са три сина ометена у развоју. Део помоћи би наменили породици Шупут коју смо помогли у прошлој акцији такође куповином дрва. Жељко Шупут је у том тренутку био код оца Далибора па нам је још једном пренео речи хвале,а уз то и догађаје везане за његово нелегално хапшење.

То је последње што смо урадили везано за „пословне активности“ тако да смо остатак пута утрошили за обилазак разних места,а ја сам по први пут имао ту част и срећу да крочим у село свога деде крај реке Коране,које нас је фасцинирало својим крајоликом и омаленим водопадима,заиста предивно.

Пут смо завршили у недељу увече,и том приликом смо остварили добар контакт и значајну сарадњу са нашим људима из Вуковара и околине тачније са нашим сапутницима Зораном и Небојшом.Они су били прави домаћини као и наш члан Влада јер сам практично једини ја био на гостујућем терену. Зоран и Небојша су понудили своју свесрдну помоћ за наредне акције наше организације на територији Хрватске,а и неформално поменули да би могло да се поради на регистрацији организације у Хрватској,но о томе ће бити више речи у некој даљој будућности.

Путовање у Крајину је било једно веома емотивно искуство, где сам стекао утисак да су Срби у Крајини изложени већој опасности него Срби на Космету иако то није тако очигледно како се мисли у први мах. Притисак се врши константно,затиру се Српске цркве,српски језик,асимилација се спроводи на најперфиднији могући начин,а већина Срба је у улози немог посматрача. Надам се да ћемо колико нам могућности то буду дозвољавале све чешће бити присутни у Крајини јер је тим људима неопходна како материјална тако и морална подршка.

С' вером у Бога
Предраг Маринковић

СЗС Васкрсње акције

ВАСКРШЊА АКЦИЈА ЗА ПОМОЋ СРПСКИМ ПОРОДИЦАМА У КРАЈИНИ
Планирана средства: **2.000 €**
Планиран број породица: **5**
Датум: **25-30 април**

ВАСКРШЊА АКЦИЈА ЗА ПОМОЋ СРПСКИМ ПОРОДИЦАМА НА КОСМЕТУ
Планирана средства: **2.000 €**
Планиран број породица: **5**
Датум: **12-20 април**

ВАСКРШЊА АКЦИЈА ЗА ПОМОЋ СРПСКИМ ПОРОДИЦАМА У ЦРНОЈ ГОРИ
Планирана средства: **300 €**
Планиран број породица: **1**
Датум: **12-20 април**

ВАСКРШЊА АКЦИЈА ЗА ПОМОЋ СРПСКИМ ПОРОДИЦАМА У ХЕРЦЕГОВИНИ
Планирана средства: **300 €**
Планиран број породица: **1**
Датум: **12-20 април**

ВАСКРШЊА АКЦИЈА ЗА ПОМОЋ СРПСКИМ ПОРОДИЦАМА У РЕП. СРПСКОЈ
Планирана средства: **одећа, храна**
Планиран број породица: **2-3**
Датум: **15-25 април**

Финансијски извештај

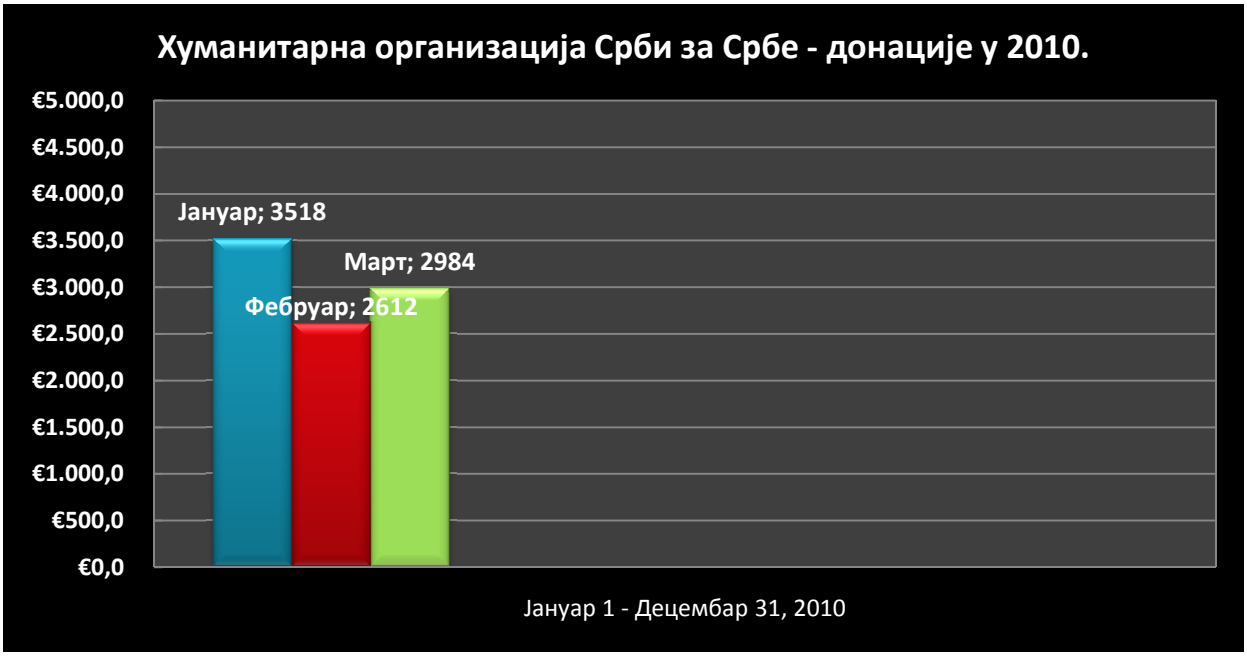

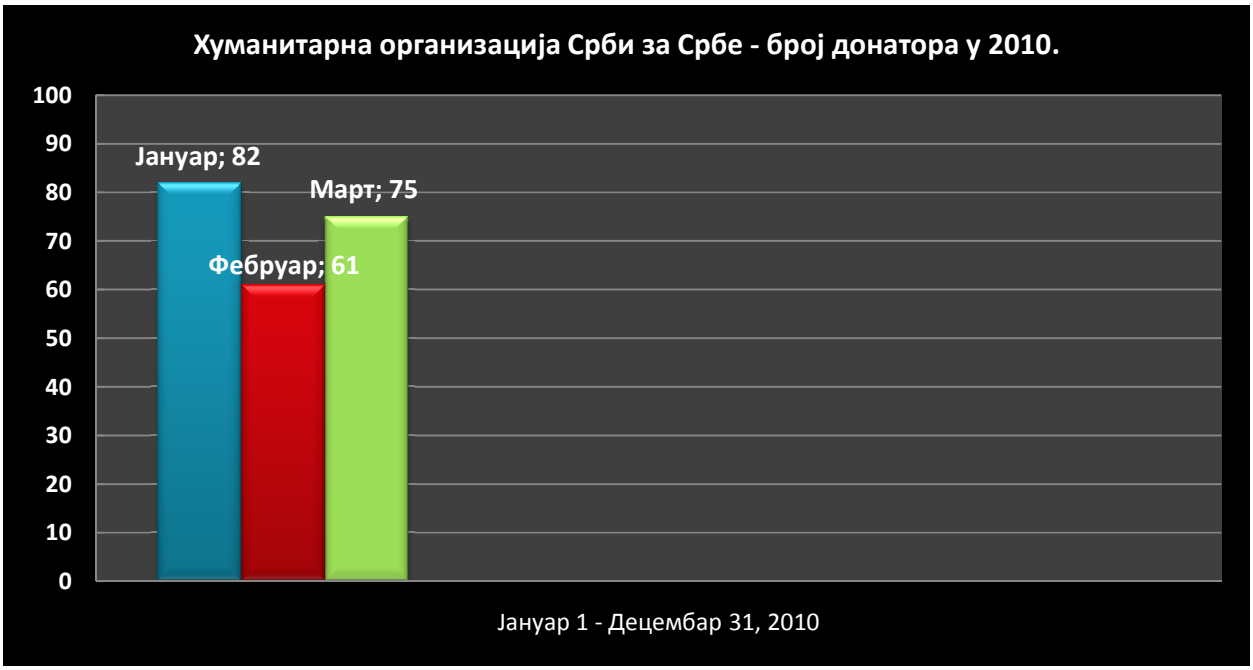

Злонамерници,
сити и манити,
све ми забранисте у рођеној кући,
ал' не може ми нико забранити
да певам и да се смејем, умирући,
а то се вама више не догађа,
ни кад свадбујете,
ни кад вам се рађа!

Поштедите ме коца и конопца,
и разапните ме на врху планина
као ваши праоци што су мога праоца,
Исуса Христа Назарећанина.
Ја ћу да вас гледам,
а ви зажмурите,
иначе ће вам се очи распрснути
од сјаја мог лица.

Само пожурите!

Што ме пре разапнете,

пре ћу васкрснути!!!

Добрица Ерић, Пркосна песма

Хуманитарна организација Срби за Србе

http://www.srbizasrbe.org

ДЕЦА СУ НАША БУДУЋНОСТ!